

странство обнимають слѣдующія каазы: Гилянскую, Лѣсковацкую, Нишкую, Пиротскую и Видинскую. Значительная часть деревень Гилянской каазы, населенныхъ болгарами, вмѣстѣ съ городомъ Гилянѣмъ, расположены по лѣвой стороны рѣки Моравы и тянутся по направленію къ Качанику и Приштинѣ до сѣверовосточной оконечности Косова поля. Болгарскія деревни встрѣчаются также и дальше вдоль лѣвой стороны этой рѣки, вплоть до сербской границы. На всемъ пространствѣ отъ Призрена до Ипека, и въ Косовской равнинѣ отъ станціи Липляна до Новопазарскаго санджака нѣтъ ни одной болгарской деревни, одна часть ихъ населена сербами, а друга — скипетарами. Однако, племенная черта между болгарами и сербами не оканчивается у политической границы бывшаго Сербскаго княжества, а переходитъ ее, ибо округа Крушевацкій, Алексинацкій, Зайчарскій и Кюпрійскій заселены, съ незначительными исключеніями, болгарами, такъ какъ ихъ діалектъ не сербскій, а одинаковый съ разговорнымъ языкомъ македонцевъ и придунайскихъ болгаръ“ (стр. 43—44).

Въ 1920 г. излезе, подъ редакцията на руския славистъ П. А. Лавровъ, другъ сборникъ съ български народни пѣсни отъ Сѣрско, събирани нѣкога отъ Верковича и останали необнародвани. Сборката се яви въ изданията на Руската Академия на наукитѣ, подъ надсловъ: П. А. Лавровъ, Сборникъ Верковича. I. Народныя пѣсни македонскихъ болгаръ. Петроградъ 1920. Стр. IV+352.

21. — Гръцки официални документи за българщината въ Сѣрско. По искането на гръцкото Министерство на Внѣшнитѣ Работи, гръцкиятъ архиепископъ въ Сѣръ направилъ списъкъ на българскитѣ села въ Сѣрската епархия следъ присъединението въ 1913 г. на тоя край къмъ Гърция. Оригиналътъ на тоя списъкъ отъ 13 юлій 1915 г. бѣ намѣренъ въ архивитѣ на Сѣрската митрополия, при заemanето на Сѣръ отъ българската войска презъ време на свѣтовната война. Той биде обнародванъ въ ценния сборникъ на Й. П. Георгиевъ и Ст. Н. Шишковъ, подъ заглавие Българитѣ въ Сѣрското поле. Пловдивъ 1918 г.

Ето нѣколко извадки отъ тоя списъкъ, съ съответенъ български преводъ: